

De Standaard, 26 mei 2009

Help, waar krijgt mijn kind hulp?

- dinsdag 26 mei 2009
-
- Auteur: Veerle Beel

Nancy zit op de grond, omringd door Sarah (links) en Cindy (rechts), twee opvoedsters van Ter Heide, de plek waar haar dochter na lang zoeken eindelijk hulp kreeg. Ivan Put

© ivan put

RIJMENAM - Wat doe je als je 14-jarige dochter explodeert wanneer ze de pc moet uitzetten, en vervolgens zelf de politie belt? Of als ze een paar dagen wegblijft zonder te verwittigen? Zijn dat gewone tienerkuren, zoals een opgetrommelde agent beweert? Nancy Janssens dacht van niet.

Van onze redactrice

'Je weet als ouder niet waar te beginnen', verzucht Nancy Janssens. Ze is de alleenstaande moeder van vier dochters, van wie de vader zo goed als uit beeld verdween. Avery is de jongste van de vier. 'Ik heb eerst raad gevraagd aan de huisarts. Hij zei dat ze best aangemeld werd bij een jeugdpsychiater. Maar dat wilde Avery niet. Ik nam contact op met een centrum voor algemeen welzijnswerk, en daar zeiden ze dat we naar het jeugdadviescentrum (JAC) moesten gaan. Dat wilde ze ook niet. "Ik zal er wel met mijn vrienden over spreken,, zei ze.'

Er werden ettelijke processen-verbaal opgemaakt door agenten die aan huis kwamen. Agenten die nota bene door Avery zelf werden opgeroepen. Nancy: 'Ik kreeg altijd gelijk, maar ook dat bracht ons geen stap verder.'

Toen de jeugdbrigade tenslotte het parket inschakelde en er vervolgens een uitnodiging van het comité voor bijzondere jeugdzorg in de bus viel, ging Nancy daar met grote verwachtingen naartoe. Het werd een koude douche: 'Ze konden geen thuisbegeleiding inschakelen, omdat Avery intussen op internaat zat. Dat hadden we samen beslist, omdat ze zich thuis niet goed meer voelde. Ook die mensen zeiden nog eens dat ik Avery naar het JAC moest sturen wanneer ze problemen had. Meer konden ze niet doen. Het was één grote teleurstelling.'

Wat had ze dan verwacht? Nancy: 'Een antwoord op mijn vraag wat er mis was. Ik heb nog drie dochters en ik weet dat pubers af en toe te laat thuiskomen en zo. Avery ging toch een stap verder. Ze zocht haar grenzen op en ging er vaak over. Ze was tegendraads, koppig en dramatisch.'

'Soms ging het dagenlang goed, maar dan stond ze ineens op ontploffen. Dan begon ze te schelden of dreigde ze door het raam te springen. Wanneer ik haar probeerde tegen te houden, begon ze te slaan en te tieren, en als ik niets deed, verweet ze me dat ik van haar af wilde. Ik wilde iemand vinden die me kon zeggen hoe ik daarmee om moest gaan.'

Ook op het internaat liep het intussen uit de hand: Avery was er niet meer welkom. 'Waarna het hele verhaal thuis weer herbegon', zegt Nancy. En alweer werd het gezin na verloop van meerdere politie-interventies door het comité voor bijzondere jeugdzorg uitgenodigd. 'We zijn niet gegaan, want die konden ons toch niet helpen. Achteraf kregen we een brief, dat de zaak naar de bemiddelingscommissie was doorverwezen. Als we niet ingingen op hun voorstel, zouden we naar de jeugdrechter worden verwezen. Avery beloofde mee te werken en voor mij was alles goed. Ik ging met elke maatregel akkoord. Als we maar geholpen werden.'

Nancy's dochter werd op wachtlijsten van diverse jeugdinstituten gezet. Weer verliepen er weken, zonder dat het gezin zicht kreeg op wat er te gebeuren stond: 'Als ik belde naar de consulente, kreeg ik haar nooit aan de lijn.' Drie maanden later was er eindelijk ergens plaats. Avery kon terecht in Ter Heide, een onthaal-, observatie- en oriëntatiecentrum in Rijmenam. Zulke centra zijn, in theorie, de eerste plek waar jongeren met problemen worden opgevangen.

'In de praktijk hebben de meeste jongeren al een heel parcours afgelegd voor ze hier komen. Jammer, want daardoor is hun probleem vaak verergerd', zegt de directrice van Ter Heide, Annemie Nelissen. 'Volgens het Vlaams decreet op de Bijzondere Jeugdzorg mogen ze hier ook maar twee of vier maanden blijven. Voor een aantal jongeren moet een uitzondering op die termijnen worden aangevraagd, omdat we bij het doorverwijzen overal op wachtlijsten of weigeringen stuiten.'

Avery is na twee maanden terug thuis. Nancy heeft het gevoel dat er in Ter Heide voor het eerst pas echt naar haar en haar dochter werd geluisterd. 'Ik kreeg de bevestiging dat de situatie thuis niet "normaal" was, en dat ik niet gefaald heb als ouder. Want je blijft je dat wel afvragen hoor. Ze hebben me duidelijk gemaakt dat ik terecht hulp heb gezocht. En Avery heeft hier geleerd dat psychologische bijstand haar kan helpen. Ze heeft haar weerstand voor hulp overwonnen.'

Het gezin is nu aangemeld voor thuisbegeleiding: weer minstens een jaar wachten. Avery, intussen 16, is aangemeld voor individuele psychotherapie, maar ook daarvoor is de wachttijd drie maanden. Nancy hoopt dat het thuis zolang goed blijft gaan.